

Jadwiga Andegaweńska w oczach Jana Długosza, XV wiek

Twarz miała bardzo piękną, ale piękniejsze były jej obyczaje i cnoty. Ubogim wdowom, przybyszom i wszelkim ludziom nieszczęśliwym i potrzebującym okazywała wspaniatomyślną, wielką rozrzutność i hojność. Nie można w niej było dostrzec śladu gniewu i pychy, śladu zawiści. Ogromna w niej była pobożność i niezmierna miłość do Boga. Odsunawszy i wyzbywszy się pychy i światowej niegodziwości, zajęła umysł i serce wyłącznie modlitwą i czytaniem ksiąg świętych.

Jana Długosza Roczniki, czyli Kroniki sławnego Królestwa Polskiego,
ks. X, rok 1399, oprac. D. Turkowska, M. Kowalczyk, tł. J. Mrukówna, PWN, Warszawa 1981, s. 301–302.